

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XIX.

ČÍSLO 6

JÚN 2011

Birmovka - Necpalské hody - Čo znamená mat' otca? - Tatinko
Hokejová nádej a smútok - Modlitby matiek - Sv. Ján Bosco
Fotografie z prvého svätého prijímania

Hodová slávnosť v Necpaloch 15. máj 2011

Udeľovanie sviatosti birmovania 22. máj 2011, Farský kostol sv. Bartolomeja

Najkrajší titul muža je otec

5/11

Prednedávnom som na hodine náboženstva rozprával o dôležitosti vy-
zrievania pre vzťahy. V triede plnej samých dievčat som na tvárach
mnohých z nich videl pochybnosti. Preto som sa spýtal, čo ich spôsobu-
je. Vtedy mi jedna študentka povedala: „To všetko síce dobre počúva,
ale v skutočnosti je to veľmi ťažké. Nájsť dnes chlapca, ktorý by bol
dobrým mužom, manželom a ešte k tomu aj čnostným a veriacim člove-
kom, je priam nemožné!“ „V prvom rade nemožno hľadať slnko
v jaskyni, ani jahody na strome,“ odvetil som. „Áno, ale kde potom?“
spýtala sa ona.

Táto jej posledná otázka mi zostala v pamäti ako obrovský otáznik. Je
možno škoda, že o úlohe muža sa dnes veľmi málo hovorí. A ešte menej
o otcovstve. Určite sme mužom a otcom veľa dlžní.

Zdá sa mi, že úloha muža, manžela, otca sa zredukovala na čisto technickú
záležitosť týkajúcu sa zabezpečenia dostatočného príjmu rodine. Otec má
takisto zaistiť bezpečie pred násilím a pohodlie domova. Avšak Božie slovo
vníma otcovstvo omnoho krajšie, hlbšie a hodnotnejšie. Možno práve de-
gradácia otcovstva ženie mnohých mužov do krčiem, herní a stávkových
kancelárií.

Otcovstvo je také veľké, že Boh sa prejavuje ako otec, dobrý otec. Stáva
sa základom, na ktorom možno postaviť cestu k Nemu. Boha ako Otca mož-
no milovať, byť pod jeho ochranou a v jeho bezpečí.

Myslím si, že každý muž by mal byť v prvom rade hrdý na to, že je otcom.
Je to to najkrajšie pomenovanie zo všetkých. Titul „otec“ znamená určite
viac ako všetky tie JUDr., MUDr., MVDr., Ing., Doc., alebo akékoľvek iné
tituly získané pre študijné či pracovné vý-
sledky. Je veľká škoda, že túžba po luxuse
a pohodlí spôsobila, že titul otec sa dostal
na perifériu záujmu dnešnej spoločnosti.

V Božom slove je otec ten, ktorý je predl-
ženou rukou Boha. Otec požehnáva svoju
manželku a deti, prednáša modlitbu, súdi
spravodlivo a ak je treba, tak znáša utrpe-
nie ako prvý. Otcovi v Božom slove patrí
úcta, lebo je prvým učiteľom o Bohu. Vyu-
čuje svojimi postojmi a zásadami. Deti číta-
jú z jeho rúk o starostlivosti, z očí o pokoji
a istote, z pier o úcte a nežnosti, z objatia
o vernosti, z pohladenia o láske.

Verím, že aj v dnešnej dobe sa nájdu muži
túžiaci po titule „otec“ viac ako po mno-

hých vymoženostiach konzumnej a pohodlnej doby. Verím, že mnohé úprimné ženy a dievčatá nebudú musieť smutne skonštatovať, že takí už vymreli. Verím, že sú medzi nami muži schopní obhájiť najkrajší dar Boha pre muža.

Prajem všetkým mužom, aby nezabudli na toho, od ktorého pochádza všetko otcovstvo, na dobrého Boha. On je jediný, ktorý dokáže naplniť každé srdce muža a pripraviť ho na nádhernú, hoci určite i zodpovednú a náročnú úlohu manžela a otca.

Martin Dado, dekan

Foto: TK KBS / Martin Ližičiar

Hody v Necpaloch boli upršané

Vo štvrtú veľkonočnú nedeľu, v Nedeľu Dobrého Pastiera, slávia obyvatelia mestskej časti Prievidza-Necpaly už tradične svoje hody. „Necpaľanov“ od slávania tohtoročnej hodovej sv. omše 15. mája neodradilo ani daždivé počasie.

Napriek vytrvalému dažďu a vetru, ktorý postupom času silnel, sa pri necpalskej kaplnke zišiel len o čosi menší než obvyklý počet veriacich. Ani zlé počasie im nezabránilo uctiť si Dobrého Pastiera práve na mieste, kde už viac ako 100 rokov stojí symbol obce - štíhla kaplnka so zelenou strechou.

Svätú omšu v priestoroch kaplnky slúžil prievidzský pán kaplán Branislav Markovič. Vo svojom príhovore zdôraznil zodpovednosť človeka za človeka. „Každý z nás je za niekoho zodpovedný. Rodičia za svoje deti, krstní rodičia za krstné deti, bir-

movní rodičia za birmovných synov a dcéry. Beriem túto zodpovednosť vážne? Sme dobrými pastiermi, takými, akým bol Ježiš?“

Na hodovej svätej omši pán kaplán nezabudol zablahoželať pani Ľudmille Bátorovej, terajšej necpalskej „richtárke“, k jej narodeninám, ktoré slávila presne v deň necpalských hodov. Práve jej manžel, stolár Pavel Batora, vytvoril do necpalskej kaplnky v minulých rokoch nový drevený oltár a prenosnú ambonu.

Text: Petra Humajová

Foto: Anna Chudá

Jozef Mikloško o Fatime i pápežoch

V nedeľu 15. mája 2011 navštívil našu farnosť Jozef Mikloško, predseda Združenia kresťanských seniorov Slovenska a člen národného sekretariátu Svetového apoštolátu Fatimy na Slovensku.

Farský kostol na vyše hodinu doslova zaplavilo jeho pútavé rozprávanie. Rozprával najmä o téme, kvôli ktorej prišiel, fatimských zjaveniach a posolstvách. Priblížil historické súvislosti a vysvetlil viaceré nedorozumenia, ktoré sa v posledných mesiacoch objavujú v súvislosti s fatimskými udalosťami v médiách. Prítom pozval k členstvu v Svetovom apoštoláte Fatimy. Druhá časť stretnutia patrila spomienkam na roky strávené v Taliansku v roli veľvyslanca (2000 - 2005). Jozef Mikloško spomínal hlavne na pápežov, ich život, povahu a stretnutia s nimi.

I keď podľa jeho slov nebol úplne fit, stretnutie zakončil nečakane tým, že nám zahral na fúkacej harmonike... Napokon nám ponúkol knižky, ktoré vydáva a každú z nich ochotne podpísal aj s venovaním. Vitalita tohto aktívneho seniora bola určite povzbudením pre všetkých, ktorí prijali pozvanie na toto milé stretnutie.

Text a foto: A. Vlčko

Rosnička opäť navštívila Nitru

Detský spevácky Rosnička, ktorý pôsobí v piaristickom kostole v Prievidzi, sa v nedeľu 29. mája vybral do Nitry. Stalo sa už tradíciou, že malí speváci z piaristickej základnej školy pravidelne navštevujú bývalého riaditeľa pátra Jána Lichtnera, Sch.P. a pri tejto príležitosti spievajú aj na detskej svätej omši.

Približne 40 detí a niekoľko dospelých sa v nedeľu ráno pod vedením vedúcich zboru, pani učiteľiek Mgr. Ivety Luermannovej a Mgr. Evy Kohútovej, a samozrejme, pátra Jána Hríba, Sch.P., vydalo na cestu do Nitry. V jednom z najstarších slovenských miest už delegáciu z Prievidze čakal páter Ján Lich-

tner. Po malom pohostení a rozospievaní „Rosničkári“ svojim spevom obohatili detskú svätú omšu spojenú s krstom. V Nitre navštívili aj Mestský park a Kalváriu, v blízkosti ktorej sídli rehoľa verbistov. Nádherné počasie len potvrdilo slová jedného z nich: „Bol to presne taký výlet, aký mal byť!“

Text: Petra Humajová
Foto: P. Ján Hríb, Sch. P.

5/11

Nedať deťom vieru bolo veľkým prehreškom

Ludia žijú v tomto meste, chodia vôkol nás, sú prítomní s nami na svätých omšiach, chvália, ďakujú a oslavujú Pána spoločne. Sú jednými z nás. Medzi takýchto našich spolubratov patrí aj pán Vladimír Blavan (80). Zaujal nás pri rozhovore svojím svedectvom o boji so zákernou chorobou, keď všetko utrpenie vložil do rúk Trojjediného Boha, Panny Márie, úžasných lekárov a sestier.

Nezabudol spomenúť svoje milované deti, ktoré miluje a denne ich predkladá Bohu. S úsmevom poznamenal: „Pri písaní mojej knihy som mal takmer ročnú prestávku, pretože som bol operovaný na rakovinu. Zrejme moji orodovníci mi vyprosili tú milosť, že som bol v opatere veriacich prievádzskych lekárov, ktorí ma usmernili na operáciu a liečenie do zdravotných zariadení, aby ma ešte zachránili pre pozemský život.“

Pán Vladimír, ste rodený Prievádzan?

Narodil som sa v „dzedzine“ Malženice pri Trnave temer pred osemdesiatimi rokmi. Tam som bol aj pokrstený. Po troch rokoch sme sa presťahovali do Nitry pod Kalváriu. Som vďačný rodičom, že ma naučili milovať Boha a našich nebeských patrónov, ktorí sú neustále mojimi orodovníkmi. U misionárov-verbistov som sa naučil hrať na organe. Keď ich komunisti z Nitry odviekli, stal som sa na istý čas organistom v kostole. Nacvičoval som zborové vianočné omše. To všetko - organ, zborový spev a hudba - je stále mojim veľkým koníčkom. Zanechalo to vo mne nezmazateľné stopy viery a úctu k Svätej Rodine. Popri štúdiu v Bratislave som tiež tajne hrával na omšiach. Neskôr v Brne, kde som študoval na vysokej škole (základný geologický prieskum), som denne vídal dominikánsky kostol. Neprestal som byť veriacim, i keď do nás denne hustili vedecký komunizmus, ktorý bol pre vtedajších „súduhov“ dôležitejší ako štátnice z odboru.

Kam viedli vaše ďalšie kroky?

Po ukončení štúdia som sa dostal do Novák, kde som pracoval ako geológ. Tam som sa zoznámil s manželkou Marianou. V roku 1957 sme si povedali svoje áno v nováckom kostole. Boli sme manželmi 47 rokov až do smrti manželky v r. 2004, kedy podľahla zákernej rakovine.

Aj v Novákoch som hrával na organe až do čias, kedy ma začala pozorovať ŠtB. Vtedy ma opantal strach. Musel som s hraním prestať. A prestal som, bohužiaľ, aj s chodením do kostola.

Naším najväčším darom od Boha bolo narodenie dvoch detí, ktoré sme dali pokrstiť, avšak nedali sme im praktickú náboženskú výchovu. A to je našim veľkým manželským prehreškom. Neprestali sme síce veriť, ale deťom sme ponúkli len akýsi „odvar“ náboženského života. Verím však v Božie milosrdenstvo. Nič som nezamľčal pri sviatosti zmierenia a dostal som dobrú radu. Mám sa neustále za svoje deti, vnúčatá a ich rodiny modliť, prosieť, aby

našli cestu k viere, aby ich Nebeský Otec objal, oslávil sa v nich a prina-
vrátil do lona Cirkvi.

Ako váš život pokračoval ďalej?

Viaceré pokusy otvoriť tému viery v Boha nemalo v rodine takmer žiaden ohlas. V roku 2004 mi vzácna manželka podľahla zákernej chorobe. Po jej usnutí som začal písať o stvorení sveta, vzniku a vývoji života, o všetkých súvislostiach, o ktorých som sa dočítal alebo dozvedel z internetu. Všetko som to dával do súvisu so Svätým písmom. Veda a náboženstvo môžu spolu existovať, čo dokázalo mnoho svetových vedcov a nielen ja, obyčajný geológ, ktorý sa svojimi prácami takto snaží evanjelizovať tých, čo nie sú na rovnakej štartovacej čiare ako ja. Veľmi túžim priviesť k viere v Boha a k sviatosti krstu aspoň jedného človeka ... To bude moja veľká, jediná odmena a časť splatenia dlhu, že som nebol praktickým veriacim počas dlhého obdobia môjho života.

Máte svoje sny?

Jedinou túžbou je vyprosiť dar viery pre moju milovanú rodinu a uvidieť ich stáť v dome nášho Nebeského Otca ako verných, praktizujúcich kresťanov.

Komu vdáčite za dvojnásobné vyliečenie sa z ťažkých chorôb rakoviny?

Už viem, že môj život je v rukách najvzácnejšieho Lekára - Pána Ježiša. On mi poslal do cesty našich skutočne vzácných lekárov. Starostlivosť o pacientov na onkologickom oddelení bola príkladná, liečba na vysokej úrovni. No najviac ďakujem za možnosť návštevy Pána denne a najmenej dvakrát v týždni za

prijatie Eucharistie. Ved' aj bojnická nemocnica je obohatená o kaplnku pátra Pia a kňaza - pátra Gerharda. Ja som si viac ani nezaslúžil a ani nemohol priat'.

Po piatich mesiacoch som sa dozvedel, že som vyliečený, metastázy boli zlikvidované, a tak som si skutočne mohol povedať: „Tvoja viera ťa uzdravila.“ Stal sa skutočný zázrak. Ničím som si ho nezaslúžil. Bol som vypočutý zásluhou mojich orodovníkov zhora.

Pokiaľ budem žiť a Pán mi dopraje silu a čas, chcem denne prichádzať do chrámu na sväté omše, prijímať eucharistického Ježiša - a to aj v hodine mojej smrti. Túžim, aby moje srdce ako vďaka zostalo čisté a chrámom Ducha Svätého až do času, kedy odovzdám svoju dušu Nebeskému Otcovi. Prosím, aby som si denne mohol povedať: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus.“ (Gal 2, 20)

Všetky dni, utrpenie, bolesti i radosti chcem obetovať Božskému Srdcu Ježišovmu za moje deti i ostatné deti, pretože iba jeho láska je večná a nekonečná.

Za úprimné slová s láskou ďakujú
Anka G.V. a M. Š

Mat' Otca. Čo to znamená?

Niekoľko rokov som chodil ako dobrovoľník do detských domovov. Počas rozhovorov s deťmi, hlavne s chalanmi, som si všimol ich dvojaký postoj voči otcovi. Bud' otca nenávideli, alebo ho považovali za superhrdinu, ktorý si po nich jedného dňa príde. Zatiaľ budú vyčkávať v „decáku“. Veľmi mi to pripomína naše postoje voči Nebeskému Ockovi.

Ten prvý postoj (Otca nenávidím, resp. Otca nepotrebujem) je bežný postoj neveriaceho človeka, ktorý vyplýva z toho, že Otca nestretol.

Druhý postoj je o čosi zaujímavejší: Otec je superhrdina, ktorý si jedného dňa po mňa príde. Toto je postoj mnohých veriacich voči Bohu. Je plný nádeje, konečného víťazstva, bázne voči Bohu, spravodlivosti, lásky a dôvery, že Otec jedného dňa príde a vezme si ma k sebe.

Mat' Otca

Pýtate sa, čo to teda znamená „mat' Otca“? Kto mal dobrého pozemského otca, tak si to vie predstaviť. Kto pozemského otca nemal alebo jeho otec zlyhal, má teraz šancu mať iného otca, a to Nebeského.

Pre mňa je otec silný a nežný muž, ktorý ma vozí v detskej sedačke na bicykli po celom okolí mesta

a ukazuje mi všetko, čo je dôležité. Učí ma postarať sa o domácnosť, poopravovať, čo sa pokazilo, vymýšľať nové a úžasné veci, výlety, stretnutia, ale aj vynálezy... Otec je neustále pri mne a ja robím vo svojom živote všetko, čo vidím robiť otca.

Mám špecifický vzťah k železnici, lebo môj otec je železničiar. Môj otec takisto veľakrát niekde opravoval a prestavoval nejaký dom a ja som teraz architekt. Ale mám aj mamku. Tá bola tiež železničiarka a teraz je katechétkou. A ja? Tiež učím malé deti Božie Slovo.

Všetci sme Božími synmi

Je možné, že by Nebeský Otec bol menej podnetný, menej výchovný, menej starostlivý, menej intímny a menej prítomný v mojom živote než moji pozemskí rodičia? Je možné žiť kresťanstvo a pritom nevidieť, nepočuť a necítiť Otca?

„Ježiš im vravel: „Veru, veru, hovorím vám: Syn nemôže nič robiť sám od seba, len to, čo vidí robiť Otca. Čo robí Otec, to robí podobne aj Syn. Ved' Otec miluje Syna a ukazuje mu všetko, čo sám robí; a ukáže mu ešte väčšie skutky ako tieto, aby ste sa čudovali.“ (Jn 5, 19-20) A my, čo nasledujeme Ježiša Krista, sme pozvaní do toho istého synovstva: „Ved' všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Božími synmi. Lebo ste nedostali ducha otroctva, aby ste sa museli zasa báť, ale

dostali ste Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme: „Abba Otče!“ Sám Duch spolu s naším duchom dosvedčuje, že sme Božie deti.“ (Rim 8, 14-16; porov. Gal 14,6) A je tu aj jedna obrovská výzva: „Veru, veru, hovorím vám: A ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi.“ (Jn 14,12)

Napodobňovať Otca

Po tom, čo Ježiš odišiel k Otcovi, zoslal na apoštolov Ducha Svätého. A oni šli a hlásali presne toto jednoduché kerygmatické učenie, že prostredníctvom viery v Ježiša Krista sa spolu s Kristom stávame Božími deťmi. A tak sa na nás vzťahujú všetky prisľúbenia o Božích synoch a Božom národe: „V posledných dňoch, hovorí Boh, vylejem zo svojho Ducha na každé telo: vaši synovia a vaše dcéry budú prorokovať, vaši mladíci budú mať videnia a vaši starci budú snívať sny. Aj na svojich služobníkoch a na svoje služobníčky vylejem v tých dňoch zo svojho Ducha a budú prorokovať. ... Ved' to prisľúbenie patrí vám a vašim deťom i všetkým, čo sú d'aleko; všetkým, ktorých si povolá Pán, náš Boh.“ (Sk 2, 17-18.39)

Som Boží syn a robím to, čo vidím robiť Otca. Nesnažím sa vymýšľať si vlastné, hoci aj krásne aktivity, spoločoby evanjelizácie, podujatia... Snažím sa robiť len to, čo vidím u Otca, počúvam jeho hlas, aj keď mu ešte poriadne nerozumiem, a vo svojom srdci cítim túžby jeho srdca. Ved' je to môj Ocko. Som usvedčený jeho láskou, ale najviac jeho vernosťou. Keď vidím, ako sú ľudia oslobodzovaní od svojich spútaností, ako sa im plnia sny, ako vládzu

nieť svoj kríž, ako sa dvojročné deti modlia za rodičov a samé od seba si klaknú pred svätostánkom, ako sa ľudia obracajú a celé svoje životy vydávajú Kristovi, viem, že je úžasné „mať Otca“.

Augustín Ugróczy
gustovclanok@gmail.com

„Nenechám vás ako siroty,
prídem k vám.“

(Jn 14,18)

Ak vás tento článok zaujal a chcete sa dozvedieť viac o tom, čo to znamená byť Božím dieťaťom, môžete navštíviť pravidelné stretnutia, ktoré organizuje OZ Brána (každý štvrtok o 17:00).

Ak vás zaujíma pravdivosť tvrdení, ktoré som uviedol v článku, môžete si naštudovať v Katechizme Katolíckej cirkvi (ďalej len KKC) tieto state:

Stat' sa Božími deťmi: KKC 526, 1709, 2785

Konať podľa Ducha Svätého: KKC 798, 2670, 2672

Sväté písmo v živote Božích detí: KKC 131

Spolupráca na Božom diele v Duchu Svätom (sviatosti a charizmy): KKC 1108, 2003, 2004, 2584

Boh je Otec, ktorý miluje

Boh Otec. Sochy a maliarske diela ho často zobrazujú ako starca sedia- ceho na tróne. Holandský umelec Rembrandt mu na obraze *Návrat már- notratného syna* namaloval jednu ruku mužskú a druhú ženskú. Wiliam Paul Young zas v románe *Chatrč šokoval verejnosť tým, že mu dal po- dobu temperamentnej černošky Elouise*. Aká je jeho skutočná podoba? Kým vlastne je?

Každý z nás si ho predstavuje ináč. Boh Otec, jedna z troch božských osôb, figuruje už na prvých stranách Biblie v pozícii Stvoriteľa sveta. Vie, že to, čo robí, je dobré. A predsa naše predstavy o ňom sú častokrát falošné.

Navonok si chceli zachovať ich pria- zeň, vnútorne však s nimi sami ne- súhlasili. Neponúkali im totiž to, čo im poskytla jediná z nadprirodze- ných bytostí. Vzt'ah. Dokonca vzt'ah lásky. Tou nadprirodzenou bytostou bol kresťanský Boh.

Raz ho vidíme sedieť na tróne s pohľadom plným hnevu a obávame sa jeho trestu. Inokedy puntič- kársky listuje v zápisníku za kancelárskym stolom a podrobne si zazname- náva každý náš poklesok. Nezriedka stojí nad nami s bičom v ruke a poháňa nás do neustálej aktivi- ty. Prípadne sa vznáša na obláčiku, dobrotivo sa usmieva a v podstate sme mu ukradnutí.

Nie je to tak dávno, čo som v Denníčku svätej sestry Faustíny narazila na tieto slová: „*Keď som už končila litánie, uvide- la som veľké svetlo a v ňom Boha Otca. Pred tým svetlom a zemou som uvidela Ježiša pribi- tého na križi tak, že ak sa Boh chcel pozrieť na zem, musel hľadiť cez*

Ježišove rany. Pochopila som, že kvôli Ježišovi Boh žehná zem.“ (Denníček, 60)

Roky žijeme v zajatí klamlivých predstáv a zabúdame na to podstat- né. Že Boh je Láska. A Lásku ne- predstavuje ani jeden z týchto fa- lošných obrazov našej fantázie.

Má nás rád

Bohov je v dejinách ľudstva nespo- četné množstvo. Uctievali ich už starovekí Egypťania, predstavovali si ich Gréci. Ich bohmi boli nadpri- rodzené bytosti s nadľudskými vlast- nostami. Nesmrteľné, ale často zhý- ralé. Dokázali sa opiť, hnevať, ubli- žovať.

Ľudia ich uctievali, lebo sa ich báli.

Ktorý boh dal svetu to, čo kresťan- ský Boh? Ktorý boh dal svetu svojho syna? Nik, iba On. Boh Otec. Nikdy svojich neopustil a stále s nimi uzat- váral nové a nové zmluvy. Adamovi, čo zradil, dal prísľub vykúpenia, neplodnému manželstvu Abrama prísľub nespočetného potomstva, Mojžišovi neschopnému prehovoriť silu vyvieť zotročený ľud z Egypta a previnilému Dávidovi uistenie, že z jeho rodu bude pochádzať Boží Syn. Títo ľudia k tomu nepotrebovali absolútne nič. Iba Bohu uveriť. No možno práve to je pre nás niekedy príliš zložitá.

Potrebuje Boha?

Jeden z najväčších spisovateľov sveta, Honoré de Balzac, vytvoril v 19. storočí svetoznámu postavu otca Goriot. V časoch, v ktorých sa odohráva dej románu, má tento starý pán už 69 rokov a je chudobný ako kostolná myš. Prečo? Lebo miluje svoje dcéry. A miluje ich nezdravo. Vychováva ich ako šľachticné, plní im každé želanie, ktoré im len vidí na očiach. Dostávajú to najlepšie z najlepšieho. Ešte aj po vydaní platí ich dlhy a zrieka sa pre ne všetkého, hoci ony nestoja ani o pohľad na neho. Keď ochorie, ani jedna z nich ho nenavštívi. Zomrie medzi cudzími a aj na poslednej ceste ho odprevadia dva prázdne koče. Dcéry totiž nemajú čas.

Boh však nie je takým otcom, akým bol otec Goriot. Nepočína si nerozumne. Nehýčka nás, ale skutočne miluje, nerozmaznáva, ale vychováva. Preto je pre nás niekedy také ťažké uveriť. Dokonca, ako píše Scott Hahn, „*my ľudia vlastne ani nechceme, aby nás Boh až tak veľmi miloval. To totiž kladie na nás prívelké nároky.*“

Preto sa radšej stále dookola budeme pýtať, kde bol Boh, keď Hitler poslal milióny Židov do koncentračných táborov, kde bol Boh, keď padli Dvojčky, a kde je Boh, keď trpia nevinné deti? Akosi nevnímame, že sme ho zo svojho života vytesnili my sami.

Márnotratný Otec

Všetci dobre poznáme *Podobenstvo o márnotratnom synovi*. Máme dojem, že hlavnou postavou tohto príbehu je nepodarený syn, ktorý nakoniec napravi svoj život. „Hlavná“ postava však v skutočnosti stojí v úzadí. Je ňou Otec.

Podľa jedného rehoľníka z rádu pre-

monštrátov, brata Šavla, by sa toto podobenstvo malo volať inak. *Podobenstvo o márnotratnom otcovi*. Lebo „*jediný, kto je v ňom skutočne márnotratný, je otec. Po tom, ako sa jeho syn vracia zo sveta, kde minul peniaze užívaním si života v rozkošiach s neviestkami, čaká ho na priedomí a nepovie slovo výčitky. Naopak, prikazuje najbližším, aby priniesli najlepšie šaty a obliekli mu ich, aby mu dali prsteň na ruku a obuv na nohy. Aby priviedli vykrmené tela, aby ho zabili, jedli a radovali sa.*“

Tento postoj zaujíma Boh pri každom jednom z nás. Možno práve preto mu Rembrandt namaloval dve podoby rúk - tá materská povzbudzuje a potešuje, otcovská zas napomína a chráni. Lebo len Boh jediný „*rozumie našej bytostnej odlišnosti od iných, iba Boh ju oceňuje, miluje jej krásu. (...) Iba Boh pozná obsah našej knihy celý, napísal ju od prvej strany po poslednú, iba jemu je jasná jej pointa.*“ (Daniel Pastirčák)

Verme Bohu Otcovi. Verme, že nás miluje. A že nás netrešťa, ale vychováva. Nepýtajme sa Boha, kde bol, ale kde potrebuje mať nás. Pod jeho otcovským dohľadom náš život jednoducho nemôže nenadobudnúť svoj zmysel. Potom možno pochopíme, že je jedno, či si Boha predstavujeme ako starca, alebo ako černošku. Jeho jedinou pravou podobou je totiž naozaj iba Láska.

Petra Humajová

(Použitá literatúra: Scott Hahn: Otec, čo plní sľuby; brat Šavol: Boží šašo; Daniel Pastirčák: Kázne; články z časopisov Svetlo 7/2001 a Čajka 8/2002)

Od reality k ideálu alebo dobrá výchova dobrých otcov

Funguje dobrá výchova bez otca? Určite mnohí z vás odpovedia, že nie. Ale nájdú sa aj takí, ktorí presadzujú opačný názor. Ten totiž vyplýva z čoraz častejšej skúsenosti života detí bez otcov a matiek bez manželov.

Skúsenosť s realitou osamelého života matiek a ich detí však nevytvára sama osebe pravidlo dobrej výchovy. Tá vždy bola a bude jedine v úplnom manželstve dvoch milujúcich sa ľudí - otca a matky. Je to pravda, ktorú mnohí z nás odmietajú prijať. Veď kolkí z nás reálne zažili život v úplnej rodine s milujúcou matkou a milujúcim otcom? A kolkí z nás takéto prostredie vždy dokázali ponúknuť svojim deťom? Nikto nie je dokonalý a všetci robíme chyby, ako ich možno robili aj naši rodičia. Ale ideál je jasný a nemenný (hoci by ho mnohí radšej úplne popreli). Je ním Svätá rodina - dokonalý obraz ideálnej rodiny, v ktorej je zaručená dobrá výchova.

Otec, matka, dieťa

Svätú rodinu tvorili otec, matka a dieťa a základom ich spoločného života bol zväzok lásky. Otec v tejto rodine je nám predstavený ako ten, kto bol spravodlivý („Jozef, jej manžel, bol človek spravodlivý...“ Mt 1, 19), matka rodiny je plná Božej milosti („Zdravas milosti plná, Pán s tebou...“ Lk 1, 28) a dieťa vyniká svojou múdrosťou a obľubou u Boha i u ľudí („A Ježiš sa vzrástol v múdrosti, veku a v obľube u Boha i u ľudí“ Lk 2, 52) a je poslušné svojim rodičom („Potom sa s nimi vrátil do Nazareta a bol im poslušný.“ Lk 2, 51) Práve tento posledný fakt ma doslova ohúril. Božie dieťa je poslušné človeku. Paradox, aký podľa mňa nemá vo Svätom písme obdobu, hoci ono je plné paradoxov.

Deti potrebujú oboch rodičov

Ako možno dosiahnuť, aby nám, rodičom, boli naše deti poslušné? Láskou. Platí tu zásada menej poučat - viac milovať. Slovom, ale najmä skutkami.

Ale čo potom, ak sme už „prepásli“ možnosť vytvoriť svojim deťom ideálne podmienky v úplnej rodine? O jej existenciu by sme sa mali pokúšať po celý život. Deti potrebujú totiž rovnako oboch rodičov, potrebujú príklady správneho konania muža a ženy, otca a matky. Lebo ich správanie budú napodobňovať v dospelosti. Ak ten vzor chýbal, alebo bol nejakým spôsobom zdeformovaný, dieťa sa z toho bude dlho uzdravovať, aby mohlo samé vytvoriť kvalitný vzťah.

Dôležitosť otca

Z pedagogickej praxe mi vyplynula jedna závažná skutočnosť. Pochopila som, že v období dospievania deti potrebujú oveľa viac ako inokedy po svojom boku otca. Chlapci nevyhnutne!!! Ako vzor, s ktorým sa môžu stotožniť. A dievčatá ako vzor, ktorý budú neskôr hľadať vo svojom partnerovi. Čím dlhšie sa budú „vyhrievať v lúčoch lásky a uznania svojho otca“, tým neskôr budú pociťovať túžbu „s niekým chodiť“. Veď iste sa väčšina z nás pousmeje nad zamilovanými dvadsiatimi pármi, ktoré sa držia okolo pliec...

Najradšej by som zakričala na všetkých otcov: Otcovia, nespíte! Ukážte svojim deťom, že ich ľúbite a že vám na nich záleží! Počúvajte ich a nájdite si na nich čas napriek všetkému. Deti nepotrebujú len vaše peniaze, ony potrebujú vašu lásku, uznanie, pochoopenie, váš drahocenný čas. A milé mamičky, nechajte chvíľu otcov byť otcami napriek presvedčeniu, že všetko viete urobiť najlepšie, aj nahradiť deťom otca. To nie je možné. Otca dieťaťu nikto nikdy úplne nenahradí.

Výnimkou sú iba rodiny, ktorých otcom zobrala smrť. A pretože verím, že Boh je dobrý, verím aj, že práve takéto rodiny sú veľmi požehnané v inom smere. Lebo Boh nám berie, aby nám ešte viac nadelil. Nechal zomrieť svojho Syna, aby sme dostali ako dar večnosť.

Otcovia - pátri

Už päť rokov sa s nemým úžasom prizieram na prácu pátrov piaristov. Zobrali na seba ťažkú úlohu, pretože sa snažia vyplniť práve tú medzeru v rodinách, o ktorej som písala. Nahrádzajú otcov mnohým deťom našej školy. A tak im svojou prácou - láskavým a trpezlivým prístupom v škole i mimo nej - pomáhajú uzdraviť to, čo je v životoch detí choré. Lebo rodina bez otca je chorá rodina.

Vďaka Bohu, že naša škola má svojho Otca, ktorého prijať a pochopiť pomáhajú deťom naši pátri Tomáš, Juraj a Janko. Vďaka tiež, že máme aj svoju Matku, ktorá z neba za nás oroduje

a stáva sa dokonalým vzorom pre všetky pani učiteľky, vychovávateľky, upratovačky a ostatné ženy. Vďaka Ti Pane za našu školu, kde sa učíme byť rodinou!

Elena Blašková

Tatinko

Dozrel čas. V plnosti človek pochopí, kým je pre neho iný človek, až keď ho v tomto živote stratí. Tak ma to naučila skúsenosť, o ktorú sa chcem s vami podeliť. Keď budete čítať príbeh o jednom veľmi dobrom otcovi, verím, že v ňom nájdete aspoň kúsok dobra sprostredkovaného aj vašim vlastným otcom. A ak nie, lebo si uvedomujem, že mať milujúceho pozemského otca je v dnešnej dobe čoraz väčšia milosť, skúste vidieť v tomto príbehu obraz nášho nebeského Otca. Môj otec ma totiž svojím životom naučil to najdôležitejšie - akou láskou nás miluje Boh Otec. A že je šťastím byť jeho dieťaťom.

Otec nemal ľahký život. Ako šesťnásťročnému mu zomrel otec. A keďže bol jediným synom, musel v dome svojej matky zastatť rolu dospelého muža. V rokoch, keď sa iní chlapci v jeho veku naháňali na motorkách, musel sa môj otec postarať o dom, v ktorom bývala jeho mama a dve sestry. Študoval na učilišti a aj to malé vreckové, ktoré v tom čase učni dostávali, dával svojej mame, aby jej pomohol. Vzťah

k mame-vdove, ktorá ho vždy veľmi milovala, sa neskôr prejavoval napríklad aj v tom, že po celý svoj život nevedel odmietnuť pomoc žiadnej vdove v dedine, kde žil.

V osemnástich odišiel na vojnu d'aleko do Čiech. A keď sa z nej po dvoch rokoch vrátil, stretol svoju mamu. Donekonečna by som s bážňou počúvala o tom, aké to bolo, keď sa zaľú-

bili. Ani nie po roku bola svadba a po d'alšom roku pribudol do rodiny syn. Ale aj silná láska matky-vdovy k synovi zostala. Aj preto sa rodičia museli osamostatniť podľa biblického „muž opustí svojho otca i svoju matku a prilipne k svojej manželke“.

Onedlho prišlo na svet druhé otcovo dieťa - dcéra - ktorú od chvíle počatia miloval nekonečnou láskou. V deň, keď sa narodila, telefonoval mamičke do nemocnice, či je naozaj pravda, že má dcéru. Keď mu povedala, že áno, ale vraj sa asi bude hnevať, pretože jej dala meno, ktoré sa mu nepáčilo, bol taký uveličený z toho, že má dcéru, že mu všetko ostatné bolo jedno.

Bol to prvý a základný predpoklad pre môj šťastný život. Otvorená náruč otca, pre ktorého som vždy bola malou princeznou. Nemal síce na mňa veľa času, ale tie chvíle, ktoré so mnou strávil, som si zapamätala navždy. Nikdy nezabudnem napríklad na deň, keď mi ako štvorročnej priviezol do škôlky vysnívaný kočiar pre bábiku. Tú radosť zo splneného sna viem precítiť dodnes. Alebo keď ma niesol „na koni“ a ja, malá princezná, som hľadela na svet z výšky. No najradšej zo všetkého sa vraciam ku spomienke, keď držal vo svojej obrovskej ruke moju malú rúčku cestou zo škôlky a s láskou mi ju podchvílou stískal. Nikto nikdy ma už tak nedržal za ruku ako práve môj otec. On robil šťastnou mňa a ja jeho. Pamätám si jeho usmiatu tvár, keď sa ma spýtal, ako ho ľúbim, a ja som ho zo všetkých sil stisla a zakričala: „Tááááakto!“

Tých vzácných spoločných chvíľ v detstve bolo dosť na to, aby som svojmu otcovi dôverovala. Vždy som ho rešpektovala a kvôli nemu som sa snažila dobre učiť i chodiť do hudobnej, hoci ma priveľmi nebavila. Tešilo ma však, že je otec rád, keď môže ísť so mnou na koncert. A tak ako ja je-

mu, aj on dôveroval mne. Myslím, že najmä tejto jeho dôvere v moje schopnosti vdáčim za to, že som skončila vysokú školu, pretože počas štúdia prišlo nejedno pokušenie vzdať to.

Nikdy som otca nevidela plakať. A tak ma prekvapilo, že plakal na mojej svadbe. Až oveľa neskôr som pochopila hodnotu týchto slz. On totiž nevedel, nemohol vedieť, kam ma posielal. Zjavne som mu odchádzala niekam, kde ma už nemohol chrániť. Preto plakal. Stala som sa ženou iného muža, z princeznej kráľovná, ale on už nebol tým kráľom. Odovzdal svoje žezlo inému a nevedel, ako bude kraľovať a či ma urobí šťastnou. Mohol iba dúfať, že som sa rozhodla správne. Otcovi vdáčim aj za môj výber, lebo podvedome kopíroval jeho. Keď sa narodili moje deti, otec bol šťastný, no niekde hlboko v srdci som cítila, že nikoho nikdy nemiloval tak ako mňa. Bola to výnimočná láska. Odráz výnimočnej lásky Boha Otca ku svojmu dieťaťu.

Prišli Vianoce a všetkých nás naplnili radosťou. A potom... Nevedela som, že zomiera. Boli sme s deťmi na prechádzke v lese. Sprewádzal nás nádherný zimný slnečný deň a v srdci sa mi usadila nadpozemská radosť z toho, že žijem. Na malých kryštáloch snehu sa odrážalo slnko tisícorkými farbami. V duši mi znela pieseň „Anjeli pred trónom Ti spievajú, svoj hlas k nim pridáme Tebe na chválu.“ Nevedela som, že je to moja pieseň vďaka Otcovi za otca, ktorý práve zomieral. A aký veľký bol môj zármutok, keď ma táto správa zastihla, taká veľká je aj moja nádej, že je tatinko s nami stále. Lebo večnosť je vlastne neustála prítomnosť. Ďakujem za všetko, tati!

E. Blašková

Hokejový smútok má blízko k hokejovej nádeji

5/11

Hokej

Od 29. apríla do 15. mája 2011 žilo Slovensko hokejom. Práve v našej krajine sa totiž konal 75. ročník Majstrovstiev sveta v ľadovom hokeji. Priamo v epicentre šampionátu (len dve minúty od Orange Arény) bývala jedna z nás. O hokejovom smútku a hokejovej nádeji týchto dní viac prezradia úryvky z jej blogu.

28. apríl 2011

Po šiestich dňoch mimo Bratislavy sa vraciam naspäť. Hlavná stanica ma víta veľkým nápisom „Welcome to Slovakia“, reklamnými tabuľami, info-pointom a novými automatmi na kávu. Nič zásadné sa nezmenilo, ale predsa to tu vyzerá „normálnejšie“.

30. apríl 2011

Včerajší zápas bol krstom ohňom. Keď si čítam všetky tie komentáre o tom, ako zle naši hrali... Zase sú všetci najmúdrejší. Aké ťažké musí byť hrať doma, pod takým tlakom - a ešte aj hrať dobre!

2. máj 2011

„...my sme tu doma!“
Áno, doma, tam, kde je priestor na výhry rovnaký ako na prehry. Ako včera večer. Keď po adrenalinovom zápase tisícový dav fanúšikov kráčaľ popod moje okná, väčšina ľudí mala sklonené hlavy. No občas sa zjavil hlúčik, ktorý vytrvalo skandoval „Nevadí, nevadí“, „My sme tu doma“ alebo „My na to máme“. Ako blízko je od hokejového smútku k hokejovej nádeji. A možno nielen hokejovej...

4. máj 2011

Škoda, že k realite patrí aj naša prehra, všetko to rozčarovanie - a síce skandované, ale predsa len trochu smutné a sklamané „nevadí, nevadí“ dávno po polnoci. No keď v podchode vidím ľudí, ktorí kupujú slovenské dresy, vlajočky a vlajky, tak mi nenaťpadne nič iné, iba to, že čo ak sa predsa len ešte zídu pri oslave víťazstva. Teším sa z jediného - že ešte vždy vieme veriť. Lebo život a hra majú niekedy veľmi veľa spoločného.

6. máj 2011

Tak sme prehrali. Možno sme boli horší, možno sme mali smolu, alebo sme jednoducho príliš chceli. Ktovie. Teraz bude všade množstvo hokejových odborníkov. Keď som dnes videla na internete aj v novinách všetky tie články typu *10 dôvodov, prečo (ne) môžeme vyhrať*, pripadalo mi to neuveriteľne hlúpe.

Niekedy mám pocit, že ani nevieme normálne pozeráť hokej - len z čistej radosti, zába-
vy a adrenalínu, ale že musíme frflať, mudrovať a kritizovať všetko a všetkých. A pritom je to hra - a každá prehra znamená, že z výhry sa môže tešiť niekto iný. Práve mi tu pod oknami hlúčik Čechov spieva ich hymnu

- nemôžem sa ubrániť zimomriavkam...

9. máj 2011

Dnešný posledný slovenský zápas som premeškala. Z prozaického dôvodu. Bola som v práci. Ale keď som počula, aký bol ten hokej krásne emotívny a taký „náš“, bolo mi z toho celkom fajn. Hlavne vtedy, keď som videla v telke všetkých tých Slovákov, ktorí sa nehanbili za to, že fandia „porazeným“...

Vraj sa na to celé pozerám príliš optimisticky. Vraj vidím iba to, čo nám šampionát prináša a nevidím, čo nám berie. Vidím, ale nechcem na všetko frflať, nechcem byť proti všetkému... Mňa totiž súčasná Bratislava chytila za srdce. A teším sa, že nie som jediná.

Autorka blogu: Mária Kvetová
(Upravené, krátené.)

Modlitby matiek z komunity Útecha

Prestaňte plakať a utrite si slzy, všetko, čo ste urobili pre svoje deti, nezostane bez odmeny. Vrátia sa z nepriateľovej krajiny. Je tu nádej pre budúcnosť. Vaše deti sa vrátia domov. Ja, Pán, som tak povedal.

(Porov. Jer 31, 16-17)

Modlitby matiek (MM) vznikli v roku 1995 v Anglicku. V tom čase dve staré mamy, Veronica a jej švagriná Sandra, obe z Anglicka, pocítili túžbu odovzdanejšie sa modliť za svoje deti. V modlitbe spoznali, že Pán Ježiš chce, aby matky odovzdávali svoje deti do jeho rúk, aby on sám mohol konať v ich životoch.

Pán Ježiš pozýva nás, matky, k modlitbe, aby znovu obnovil našu radosť z materstva. Prichádza do našich spoločenstiev a dáva nám prežívať novú skúsenosť s jeho mocou a láskou a novú vieru v jeho Slovo. Stáva sa jedným členom nášho spoločenstva, verný svojmu prisľúbeniu: „Kde sú dvaja alebo traja v mojom mene, tam som i ja medzi nimi“.

Spiritualita MM je úplné odovzdanie sa do Božích rúk vo veľkej dôvere, že Boh je dobrý a môže všetko. Je veľkým darom pre tento čas.

Modlitby matiek sa rozšírili do viac ako 100 krajín na celom svete, a boli cez ne vyslyšané mnohé prosby. Zároveň v nich matky dostali a neustále dostávajú odpovede na mnohé navonok neriešiteľné situácie v ich životoch i v životoch ich detí. Jednou z takýchto odpovedí bol aj vznik spoločenstiev *Modlitieb otcov*, v ktorých sa spoločne stretávajú na modlitbách otcovia. Keď sa skupinky MM rozšírili po svete, následne vznikla komunita *Útecha*. Jej súčas-

tou sú *Modlitby matiek*, *Modlitby otcov* a spoločenstvá *Deti viery*.

Na utvorenie novej skupinky MM stačia dve matky, najviac však osem. Členkami môžu byť nielen telesné, ale i duchovné matky. Stretávame sa jedenkrát do týždňa. Modlíme sa z knižočky MM. Vo všetkých krajinách sveta sa modlíme tie isté modlitby. Ich zavŕšením je modlitba odovzdania detí do košíka pri päte kríža. To je najintímnejší čas, keď osobne dávame Pánu Ježišovi svojich drahých. Košík, do ktorého vkladáme krúžky s menami našich drahých, symbolizuje otvorené a ochraňujúce náručie Pána Ježiša. Hovoríme: „Pane, tu sú moje deti, môj manžel (manželka), kňaz a všetci, ktorých si mi zveril. Ty ich miluješ viac ako ja. Dokážeš zmeniť aj to, čo je nad moje sily. Preto ich s dôverou odovzdávam do Tvojej bezpečnej a láskyplnej opatery. A teraz sa môžem radovať, lebo viem, že sa o nich postaráš.“

Máme dve prísne zásady: zásadu mlčanlivosti, teda to, s čím sa matky vo svojom spoločenstve zdôveria na stretnutí, nesmie byť zneužitá. Druhou zásadou je neradiť si navzájom, ale viac sa sústrediť na Boží hlas vo Svätom písme.

Modlitbové trojdníe MM sa koná každý štvrtrok. Matky sa modlia na jednotné úmysly, duchovne spojené na celom svete. Ak máte záujem pripojiť sa k modlitbám alebo dozvedieť sa viac o komunite Útecha: Modlitby matiek, P.O. Box 137, 851 00 Bratislava; modlitbymatiek@yahoo.com

Pripravila: E. Blašková

Otec mnohých

Sv. Ján Bosco

Asi v deviatich rokoch som mal sen, ktorý sa mi vryl hlboko do pamäti na celý život. Snívalo sa mi, že som pri našom dome na širokom dvore. Zabávalo sa tu mnoho chlapcov. Daktori sa smiali, iní hrali a mnohí aj kľali. A keď som počul toto rúhanie, vrhol som sa medzi nich. Chcel som ich umlčať slovami a pästami. Vtom sa zjavil vznešený, dôstojne oblečený muž. „Nie bitkou, ale dobrotou a láskou si ich musíš získať za priateľov,“ povedal.

Týmto sa začalo povolanie Jána Bosca, malého talianskeho chlapca, ktorý významu daného sna spočiatku vôbec nerozumel. Neznámy muž mu však sľúbil: „Dám ti učiteľku. Ona ťa povedie a naučí múdrosti.“ Pani dodala: „Časom všetko pochopíš.“ A budúci don Bosco uveril.

Detstvo ovplyvnené snom

Ján Bosco sa narodil 16. augusta 1815 v Becchi v Taliansku v roľníckej rodine. Keď mal dva roky, jeho otec František zomrel na zápal pľúc a mama Margita zostala na výchovu troch chlapcov sama. Janko bol veľmi šikovný, rád sa učil a ovplyvnený tajomným snom snažil sa už v detstve nejakým spôsobom zaujať svojich kamarátov. Predvádzal im rôzne artistické kúsky a vzápätí sa s nimi pomodlil. Jeho túžba po štúdiách a kňazstve sa stala trňom v oku staršieho brata Antona. Janko musel opustiť rodný dom a žiť sa ako paholok.

Štúdium v chudobe

Mladého Janka si pre jeho zázračnú pamäť všimol starší kňaz Calosso, ktorý ho začal vyučovať. Onedlho však zomrel a Janko opäť zostal bez učiteľa a peňazí. Vtedy zakročila matka Margita, ktorá sa synom rozhodla rozdeliť dedičný majetok. Ján začal chodiť do školy v Castelnuve

nedaleko Turína a v štúdiu pokračoval v Chieri. Na živobytie si privyrábal príležitostnými prácami. Naučil sa pracovať s ihlou, kováčskym o stolárskym náčiním. V Chieri napokon vstúpil do seminára a v roku 1841 bol vysvätený za kňaza.

Hľadanie cesty

Po vysviacke zostal don Bosco v Turíne. V časoch začínajúcej priemyselnej revolúcie sa ulicami tohto mesta potulovalo množstvo chlapcov, ktorí živorili zo dňa na deň. Boli chudobní, nevzdelaní, nevychovaní, drzí. Mnohí končili vo väzniciach či na popraviske. Prvé pokusy priblížiť sa k nim boli neúspešné. Don Bosco si musel vypočúť početné hrubé urážky. Jedného dňa sa však všetko prelomilo. 8. decembra 1841 si don Bosco získal svojho prvého „vyslanca“.

Bartolomeo

V ten deň sa v sakristii kostola objavil mladý chlapec. Bola to šestnásťročná sirota, ktorá prišla do Turína z Asti. Chlapec sa volal Bartolomeo Carelli a zarábal si ako murár. Kostolník ho vyzval, aby šiel miništrovať. Keďže to však nevedel, začal ho biť a metlou vyháňať preč. Vtedy zasiahol don Bosco. „Je to môj priateľ!“ povedal. Dal si ho zavolať späť a porozprával sa s ním. O tri

dni už prišlo za donom Boscom aj d'alších osem chlapcov.

Chlapci dona Bosca

Počet chlapcov okolo dona Bosca neustále rástol. Mladý kňaz ich nielen vzdelával v katechizme a dal im jest', ale sa s nimi aj hral, mal pre nich pochopenie a priateľstvo. Cez týždeň chodil hľadať prácu pre tých, čo ju nemali, a vyjednávať lepšie pracovné podmienky pre tých, čo už boli zamestnaní. V sobotu navštevoval väznice a snažil sa získať si chlapcov aj tam. Dúfal, že po tom, čo ich prepustia, budú hľadať pomoc uňho v oratóriu.

Základ oratória

Najväčším trápením dona Bosca bolo, že nemal stále miesto pre svojich chlapcov. Presúval sa s nimi z miesta na miesto a častokrát bol svedkom nepochopenia ľudí i kňazov, ktorým prekážala prirodzená chlapčenská hravosť, veseľosť a krik. Vo chvíli, keď sa zdalo, že je už všetkému koniec, zjavila sa záchrana. Francesco Pinardi ponúkol donovi Boscovi na prenájom kôlnu s rozmermi 15 x 6 m a okolité lúky. Don Bosco ponuku prijal. Toto miesto sa stalo základom prvého

saleziánskeho oratória.

Dielo sa rozrastá

V roku 1846 don Bosco vážne ochorel. Chlapci sa vrúcne modlili za jeho uzdravenie. Po vyliečení odišiel na krátky čas do rodného Becchi, odkiaľ sa vrátil aj so svojou mamou Margitou. Pomáhala mu so starostlivosťou o chlapcov. Don Bosco postupne otvoril dielne, v ktorých sa mladíci učili za obuvníkov, krajčírov, stolárov či knihovníkov. Podarilo sa mu vybudovať aj vlastnú tlačiareň. V roku 1859 bola z jeho prvých spoločníkov vytvorená rehoľná spoločnosť saleziánov, ktorá sa neskôr z Talianska rozšírila do celého sveta. Založená bola aj jej ženská vetva - Dcéry Márie Pomocnice.

Systém výchovy dona Bosca

Spôsob, akým don Bosco vychovával chlapcov, dostal meno „preventívny“. Don Bosco nepoužíval fyzické tresty, ale skôr rozvíjal u detí zmysel pre zodpovednosť a tým ich viedol k dodržiavaniu pravidiel. Oceňoval aj to najmenšie vykonané dobro. Podľa neho učiteľ a vychovávateľ má byť chlapcom zároveň otcom, poradcom a priateľom. „Snažme sa získať si ich lásku a nie vzbudzovať strach,“ hovorieval. Piliermi, na ktorých by mala správna výchova stáť, sú podľa neho časté sv. prijímanie, spoveď a denná účasť na svätej omši.

Don Bosco zomrel 31. januára 1888. V tom čase sa už jeho nasledovníci starali približne o 130 000 chlapcov. Z radov saleziánskej spoločnosti vzišlo mnoho svätých a bla-

hoslavených. Samotný don Bosco bol
svätorečený v roku 1934.
Z myšlienok jeho preventívneho sys-
tému, spočívajúcom v priateľskom
sprevádzaní mladých v atmosfére
každodenného života, čerpajú sale-

ziáni na celom svete dodnes.

Pripravila: Petra Humajová
(Životopisné údaje: Teresio Bosco:
Don Bosco; www.saleziani.sk;
www.salezianky.sk)

Blahoželanie

Zakladateľka Rodiny Nepoškvrnenej, sestra Bernadeta Pánčiová z Kongregácie Milosrdných sestier sv. Vincenta - Satmárok vo Vrcku, sa 12. júna 2011 dožíva 87 rokov.

Tejto našej "slovenskej Matke Tereze" vyprosujeme hojnosť Božích milostí a silu Ducha Svätého. Ďakujeme jej i celej rodine Nepoškvrnenej za modlitby a obety. V modlitbách sa s ňou spája redakcia Bartolomej, prievádzskí farníci a členovia Rodiny Nepoškvrnenej.

Liturgické okienko

5. jún 2011 - 7. Veľkonočná nedeľa

Č1 - Títo všetci jednomyselne zotrúvali na modlitbách spolu so ženami...

Sk 1, 12-14

R - Verím, že uvidím dobrodenia Pánove v krajine žijúcich. Ž 27

Č2 - Kto však trpí ako kresťan, nech sa nehanbí, ale nech oslavuje Boha týmto menom.

1Pt 4,13-16

Ev - Otče, nadišla hodina: Osláv svojho Syna, aby Syn oslávil teba... Ja som ťa oslávil na zemi: dokončil som dielo, ktoré si mi dal vykonať. ... Zjavil som tvoje meno ľuďom, ktorých si mi dal zo sveta. Za nich prosím. Neprosím za svet, ale za tých, ktorých si mi dal, lebo sú tvoji. A všetko, čo je moje, je tvoje, a čo je tvoje, je moje. A v nich som oslávený. Už nie som vo svete, ale oni sú vo svete a ja idem k tebe.

Jn 17, 1-11

12. jún 2011 - Zoslanie Ducha Svätého

Č1 - Všetkých naplnil Duch Svätý a začali hovoriť inými jazykmi. Sk 2,1-11

R - Pane, zošli svojho Ducha a obnov tvárnosť zeme. Ž 104

Č2 - Dary milosti sú rozličné, ale Pán je ten istý. 1Kor12,3b-7.12-13

Ev - Večer v ten istý prvý deň v týždni, keď boli učeníci zo strachu pred Židmi zhromaždení za zatvorenými dverami, prišiel Ježiš, stal si doprostred a povedal im: „Pokoj vám!“ Ako to povedal, ukázal im ruky a bok. Učeníci sa zaradovali, keď videli Pána. A znova im povedal: „Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“ Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im: „Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.“

Jn 20, 19-23

5/11

19. jún 2011 - 12. nedeľa cez rok A - Najsvätejšej Trojice

Č1 - Pán je milostivý a láskavý Boh, zhovievavý, veľmi milosrdný a verný.

Ex 34,4b-6.8-9

R - Chvála ti a sláva naveky. (Ž) Porov. Dan 3, 52. 53. 54. 55. 56

Č2 - Milosť Pána Ježiša Krista a Božia láska i spoločenstvo Svätého Ducha nech je s vami všetkými.

2Kor 12,11-13

Ev - Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život. Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil. Kto v neho verí, nie je súdený. Ale kto neverí, už je odsúdený, pretože neuveril v meno Jednorodeného Božieho Syna.

Jn 3,16-18

26. jún 2011 - 13. nedeľa cez rok A

Č1 - V ktorýsi deň tu prišiel, utiahol sa do hornej izby a nocoval tam.

2Kor 4,8-11,14-16

R - Tvoje milosrdenstvo, Pane, ospevovať budem naveky. Ž 89

Č2 - Ale ak sme zomreli v Kristovi, veríme, že s nim budeme aj žiť.

Rim 6,3-4,8-11

Ev - „Kto miluje Otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden. Kto neberie svoj kríž a nanasleduje ma, nie je ma hoden. Kto nájde svoj život, stratí ho, a kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho. Kto vás prijíma, mňa prijíma. ... Kto príjme spravodlivého ako spravodlivého, dostane odmenu spravodlivého. A kto by dal piť jednému z týchto maličkých čo len za pohár studenej vody ako učeníkovi, veru, hovorím vám: Nepríde o svoju odmenu.“

Mt 10, 37-42

Pripravila: A. Karaková

pozývam Ťa na

ŠTVRTKOVÉ STRETKÁ V BRÁNE

štvrtkové stretnutia v Bráne sú: nezáväzné, ale pravidelné stretnutia rodičov, starých rodičov, ale i budúcich rodičov, veriacich kresťanov, ale aj tých, ktorí chcú vedieť, prečo niekto chce byť kresťanom.

P r í s t ě m ō Ź e k a Ź d ý

M a l é d e t i b u d ú m a ť v l a s t n ý p r o g r a m
a dospelí sa stretneme pri čítaní biblie, vyučovaní a rozhovore na rôzne témy a n a m o d l i t b e

C i e ľ o m s t r e t n u t í j e s t r e t n ú ť s a ,
lebo samotnému človeku je smutno a nemá ho kto zodvihnúť, keď padne.

Stretnutia budú bývať pravidelne **každý štvrtok od 17:00 do 18:30**
v priestoroch oz Brána - Námestie slobody 21 - bývalá Trnka

www.branapd.sk

DUCHOVNÁ OBNOVA

„...človek je rozpoltený sám v sebe.
Celý život človeka, tak individuálny, ako aj
kolektívny, sa preto javí ako dramatický zápas
medzi dobrom a zlom, medzi svetlom a tmou.“

(Katechizmus Katolíckej cirkvi, č. 1707)

PRIEVIDZA

Farský kostol sv. Bartolomeja

„Ako dnes vytvoriť ružencové bratstvo?“

22. júl 2011 (piatok)

9.00 – úvodná modlitba

9.30 – 1. prednáška

– adorácia

12.00 – 14.00 obedňajšia prestávka

14.00 – 2. prednáška

– pobožnosť k Božiemu milosrdenstvu

15.45 – modlitba posvätného ruženca

16.30 – svätá omša

– stretnutie s horliteľmi ruží

– záver

23. júl 2011 (sobota)

9.00 – úvodná modlitba

9.30 – 3. prednáška

12.00 – 14.00 obedňajšia prestávka

14.00 – 4. prednáška

– beseda – možnosť zodpovedania otázok

16.15 – modlitba posvätného ruženca

17.00 – svätá omša

– záver

Duchovnú obnovu vedie dominikán

P. Šimon Tyrol OP,

provinčný promótor pre ruženec na Slovensku.

info: Ing. Konštantín Pogorielov, tel. č.: 0949 854 621

Dominikánske mariánske centrum

Mäsiarska 6, 040 01 Košice

tel.: (055) 623 01 37; 0905 244 583

e-mail: dmc@dominikani.sk

www.dmc.sk

Farská kronika

od 26. apríla 2011

do 25. mája 2011

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Eliška Paličová
Nela Kopálová
Matej Kováčik
Damián Bolfík
Noemi Blahová
Natália Brunnerová
Nicolas Nagy
Nela Ofertálerová
Jonáš Rábl
Nela Urbanová
Michal - Alexander Urban
Matej Ruttkay
Silvia Ruttkayová

**Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:**

Peter Hraňo a Monika Mellová
Michal Mšáll a Gabriela Stupková
Vratko Ziat'ko a Monika Blahová
Emil Gašpar a Jana Pavlíková
Miloš Zábojník a Miriam Hrušková
Martin Brisuda a Jolana Zubalová
Ing. Martin Chlpek

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zomrelými:**

Jozef Krpelan, 81 r.
Mária Poláková, 87 r.
Jozef Horvát, 82 r.
Jozef Bebjak, 74 r.
Emília Danišová, 78 r.
Jana Švorcová, 58 r.
Antónia Rozavičková, 89 r.
Ján Horácsek, 72 r.
Ing. Margita Poláková, 78 r.
Bohumil Šabík, 68 r.
Vladimír Marko, 73 r.
Mária Turčanová, 79 r.
Olga Tutková, 67 r.
Ján Mikula, 61 r.
Jozef Mihálik, 71 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mgr. Martin Dado, dekan

Zodpovedný redaktor, sadzba:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

M. Melicherčíková, A. Gálová,
A. Karaková, A. Ugróczy

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná str., str. 2 do-
le, str. 23 a zadná strana - M. Meli-
cherčíková, str. 2 hore - Anna Chu-
dá, str. 8 - A. Ugróczy, str. 13 -
Foto: TK KBS / Martin Ližičiar, str.
19 - satmarky.sk

Tlač: PATRIA I., spol. s r. o.
Prievidza. Tlač registrovaná
Okresným úradom v Prievidzi pod
č. MT 1/1994.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov. Ruko-
pisy nevraciamy.

Prvé sväté prijímanie

Farský kostol sv. Bartolomeja v Prievidzi, 8. máj 2011 o 9:00
ZŠ S. Chalupku I., ZŠ S. Chalupku III., ZŠ Rastislavova

Prvé sväté prijímanie
Farský kostol sv. Bartolomeja v Prievidzi, 8. máj 2011 o 11:00
ZŠ Energetikov, ZŠ Mariánska a ZŠ Malonecpalská

